

Mi újság?

A Magyar Szentek Temploma havi tájékoztató lapja — 2021. április

Kiadja a Magyar Szentek Plébánia. Megjelenik minden hónap első vasárnapján. Ingyenes kiadvány.

„Feltámadt Krisztus, allelúja, allelúja! Valóban feltámadt, allelúja, allelúja!”

Így köszöntötték egymást a kezdeti keresztények, megvallva Krisztus feltámadásának örömét, az emmauszi tanítványok példáját követve, akik azonnal visszatértek Jeruzsálembe, amikor felismerték Jézust, hogy elmondják az örömhírt a többieknek, akik addigra már szintén a feltámadás örömeiben éltek, hiszen Jézus megjelent Péternek. Jézus, amikor az utolsó vacsorát költötte el tanítványaival, akkor a zsidó húsvétot ülte meg, a pászka vacsorát; az ünnepet, hogy Egyiptom földjéről Isten választott népe kivonulhatott: a rabszolgaságtól szabaddá válhatott, az elnyomatástól és a kényszermunkától megszabadult.

Isten hatalmas jelei kísérték ezt a szabadulást, Isten erős kézzel és kinyújtott karral cselekedett népéért. Jézus ezen a vacsorán adta nekünk szeretetének végső jelét az Oltáriszentségben, hogy a húsvét új ünnepét megalapítsa számunkra: a bűnőktől való szabadulást és az Atyával való közösséget, hogy Isten Népe és mindazok, akik megkeresztelkednek Krisztusra, a Mennyei Atya gyermekeivé legyenek, így – családi közösségben – a közös vacsorával ugyanúgy részesüljenek a táplálékból: Jézus önmagát adta elede-lül.

MOST MÁR SZABADOK VAGYUNK A BÜNTŐL, MOST MÁR AZ ATYA GYERMEKEI VAGYUNK, ISTEN CSALÁDJÁHOZ TARTOZUNK, A SZENTHÁROMSÁG MEGAJÁNDÉKOZ BENNÜNKET SAJÁT SZERETETÉVEL.

Ebben az évben kérjük Jézustól, hogy szabadítson meg bennünket ettől a világjárványtól, adja meg számunkra azt, hogy újra szabadon – családi és templomi közösségben – együtt ünnepelhessünk, hogy szabadok legyünk korábbi életvitelünk strukturális bűnökkel terhelt tévedéseitől, azoktól amelyek létrehozták ezt az állapotot.

Jézus, aki megmentett bennünket, levette vállunkról bűneink terhét, helyreállította az Atyával való kapcsolatainkat, hogy mi Isten gyermekeinek a szabadságában éljünk; Ő lesz, aki megment bennünket a bezártságtól, a Föld kizsákmányolásától, hogy a természetre mint nekünk adott csodálatos ajándékokra tudjunk tekinteni, és így akarjunk rá vigyázni is.

Valamint Isten gyermekeként tudjunk egymásra tekinteni, hogy már többé ne fal legyen két ember között, hanem híd.

ALLELÚJÁS HÚSVÉTOT KÍVÁNK MINDNYÁJATOK SZÁMÁRA!

Gábor atya, az ifjabb

A kert szimbóluma a földi Paradicsomnak, s a Kozmosznak, melynek középpontja az Édenkert, továbbá előképe az égi Paradicsomnak, s jelképe a paradicsomi létnek megfelelő lelki állapotoknak. (Részletek egy szimbólumszótárból)

A templomkertben

Most a járvány ideje alatt, mikor minden bezárt, a Magyar Szentek Templomának kertje nyitva áll, mintha Isten azt mondaná: „Gyere! Házam ajtaját sem zártam be, betérhetsz most is szentséglátogatásra, vagy elhunyt hozzátartozód sírjához, de örülök, ha csak játszani jössz, motorozni, labdát rugdosni (mert focizni nem nagyon van kívül) vagy egyszerűen emlékezni:

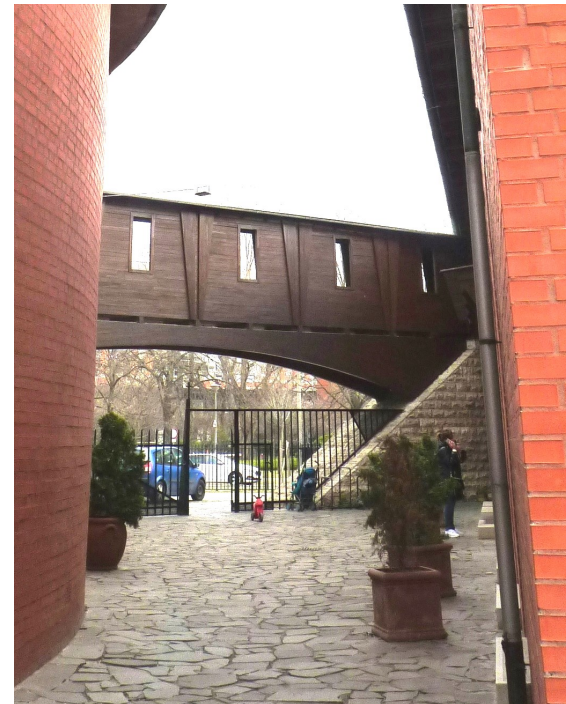
Elmúlt nyarak jókedvű agapéit idézheted fel, a finom pörköltet krumplival és uborkával, a hideg sört, a sok szorgos kéz által készített sütemény ízét, a vidám beszélgetéseket a sátor alatt a meccs előtt, és a papok-papák focimeccseket.

Láthatod a padot, ahol érettségi felkészítést tartottál, vagy boldogan öleltél magadhoz valakit. Megnézheted a hálóját leeresztett focikaput, amibe oly ügyesen ívelt be a labdát mise után a többiekkel játszva.

Vagy a húsvéti ajándékkeresés vidám képei ötlenek fel benned, amikor nemcsak a gyerekek örültek a megtalált plüss vagy csoki nyulaknak, de Gábor atya arca is ragyogott az örömtől, ahogy elnézte a gyerekeket. Tudod, hol szoktak állni az Úr napi oltárok, emlékszel még a szírmot szóró gyerekekre, vagy talán Gábor atya 60. születésnapja vagy Zoli atya búcsúztatásának emléke rohan meg.

Felmehetsz a hídra, ahonnan az esküvői képeket készítették a fotósok. Emlékezhetsz a trianoni emlékműsorra, a csodálatosan elmondott Juhász Gyula versre, vagy megállhatsz az 56-os dombormű előtt. De felidézheted a nagypénteki keresztutak sokszor szeles-hideg, de nem fagyos hangulatát. Gondolhatsz a tavaly előtti húsvétra is, mikor Zoli atya a feltámadt Krisztus szoborhoz hívott bennünket rámutatva, hogy ő csak idáig tud vezetni ...

Most is hívogat a harangjáték, és a kert is emlékezik. Visszavár bennünket, mert létének értelmét mi jelentjük. Azért templomkert, hogy közösségünknek teret adjon, színhelye és tanúja legyen növekedésünknek, örömeinknek, formálódó kapcsolatainknak. Bekerítsen, az Isten háza köré és belé gyűjtsön bennünket.

Vagy felidézed egyszerűen az elmúlt hónapok, hetek gyakorlatát, mikor a vasárnapi mise után hosszan beszélgettünk a finom péksütemények majszolgatása közben, és örültünk, hogy legalább így maszkban állva élő szót válthattunk egy mással. Láttuk növekedni a kisbabákat és a szerelmeket... S talán nem is tudod, hogy a magyar szentek rózsái is már rügyeznek a közösségi ház tetején.

Jön a főnök!

Egy ilyen felkiáltás az irodában rendre, fegyelemre sarkall minket, Egyházunkban viszont nagyon örömmel is tölthet el bennünket. Mint arról már bizonyára mindenki értesült, a Nemzetközi Eucharisztikus Kongresszus záró miséjére, szeptember 12-én Budapestre érkezik Ferenc pápa. Őszentsége látogatása nagy megtiszteltetés számunkra, hiszen nem szokott részt venni ezeken az eseményeken az egyházfő. A záró misét hagyományosan Statio Orbisnak nevezik, amely világi állomást jelent, vagyis Rómán kívüli állomás, most mégis jelen lesz rajta Róma püspöke. Nagyon szép kifejezés, hogy püspökeinket főpásztornak nevezzük: a szentatyá most felkeresi nyáját, együtt ünnepli a Bárány áldozatát a rábízott néppel. Készüljünk tehát ezzel az örömmel és lelkesedéssel a kongresszusra, mutassuk meg hazánkat és egyházunkat a „főnöknek”, persze nemcsak az eviláginak!

Találkozunk Jézussal (és Ferenc pápával) nemzetünk második főterén, a Hősök terén, szeptember 12-én!

Korábban 1991-ben szintén itt mutatott be szentmisét Szent II. János Pál pápa, illetve 1996-ban is járt hazánkban, akkori látogatása különösen is fontos számunkra, hiszen közvetve templomunk alapkövét is megáldotta akkor, ennek emléke a főkapu mellett belül látható.

G. D.

Esterházy János

Boldoggá avatási pere 2021. március 25-én megkezdődött, mert ugyancsak kemény árat fizetett a Krisztussal való együttműködésért, keresztény tanúságáért és helytállásáért, Isten népének igaz ügyéért és ennek szolgálatában.

A 34. Eucharisztikus Kongresszust abban az esztendőben rendezték Budapesten, amikor az első bécsi döntés értelmében Felvidék visszakerült az anyaországhoz. 1938-ban a szlovéniai magyarság szellemi és lelki vezetője, Esterházy János azzal a körülbelül 50-60 000 magyarral maradt, akik nem kerültek vissza Magyarországhoz. Esterházy akkor is a kisebbségi létet választotta. Ők a döntés után Szlovákiában éltek tovább megpróbáltatásokkal teli életüket. A második világháborút követően a mélyen vallásos katolikus gróf hite és magyar származása miatt 12 évet töltött börtönben, a morvaországi Mírov börtönében tért haza Mennyei Atyjához.

Az emberiség legsötétebb óráiban, a kegyetlen kommunista börtönök világában a foglyok, így Isten szolgája Esterházy János is mindent megtett azért, hogy magához vehesse az Oltáriszentséget. Tette mindezt hihetetlen körülmények között, bátor találmányossággal: testvére, „Mariska egy időben a falu plébánosától kapott szentostya morzsáit kétszersültbe (cvibak) sütvé küldte be Jánosnak a börtönbe a szentáldozásra. János a kenyérbe kevert ostyát állandóan magánál tartotta, s ha a cellában társai trágárul beszéltek, ha tehette inkább kivonult vele a folyosóra” (Molnár Imre: Kegyelem életfogytig).

Gróf galántai Esterházy János (1901-57) Csehszlovákia legjelentősebb magyar mártír politikusa. Élete és állásfoglalásai a szlovák-magyar viszonyban máig vita tárgya, mivel alakja szimbólummá vált.

Gróf Esterházy János előkelő főnemesi családból származott. A család 5000 holdnyi birtokának kilenctizedét veszítette el a trianoni diktátummal, ő mégis az elcsatolt országrészben maradt, és országgyűlési képviselőként nemcsak a magyar kisebbségért küzdött, 1944-ben zsidók, csehek, szlovákok, lengyelek, százainak segített a szökésben. Ezért a horogkeresztesek rövid időre internálták, a Gestapo körözte. Később átadták a szovjet titkosszolgálatnak, koholt vádak alapján tíz év kényszermunkára ítélték, és Gulag-táborba küldték Szibériába, majd a Szlovák Nemzeti Bíróság halálra ítélte a fasizmussal való „együttműködése” miatt. Elnöki kegyelemből életfogytiglani büntetést kapott. Külső segítséggel alkalma lett volna megszökni, de ezt elutasította, mondván hogy ő nem bűnös, tehát nincs miért szöknie. Csehszlovákia majdnem minden börtönében raboskodott, 1957.március 8-án a morvaországi Mírov börtönben halt meg.

Frantisek Mikosko *Arisztokraták* című tanulmányában így ír a mírovi börtönbe zárt Eucharisziát ünneplő, és azt magukhoz vevőkről: „A csiszolóban szentmisét is tartottak: egy megbeszélte apró jelre elcsendesedett minden, látszatra figyelmes munkavégzés folyt, de Korec püspök csiszolójánál megtörtént a kenyér és a bor csodálatos átváltozása. Pár perc múlva dobozkával a hóna alatt körbejárt egy fogoly, s úgy tett, mintha megfelelő csiszolt üveget keresne, a valóságban azonban a szentostyát hordta szét: kenyérdarabkákat kis papírkába csomagolva. Észrevétlenül osztotta szét. Lopva, csendes befelé figyellel tették a foglyok a szájukba, s közben mintha odaadással csiszolnák az üveget, csendesen imádkoztak...”

„Amilyen alázattal kötötte össze a börtönök ártatlanjait az Eucharisztia szentsége, úgy szeretném én is, ha olyan alázattal és szeretettel figyelnék egymásra mi is itt, a Kárpát-medencében élő népek. Többek között ezt a megerősítést várom az 52. Nemzetközi Eucharisztikus Kongresszustól. Abban is bízom, hogy azáltal, hogy Budapestre figyel a (katolikus) világ, úgy Márton Áron és Esterházy János boldoggá avatási perére is több figyelem irányul majd.” (Részlet a NEK honlapjáról a Tóth Péter Lóránttal készült riportból)